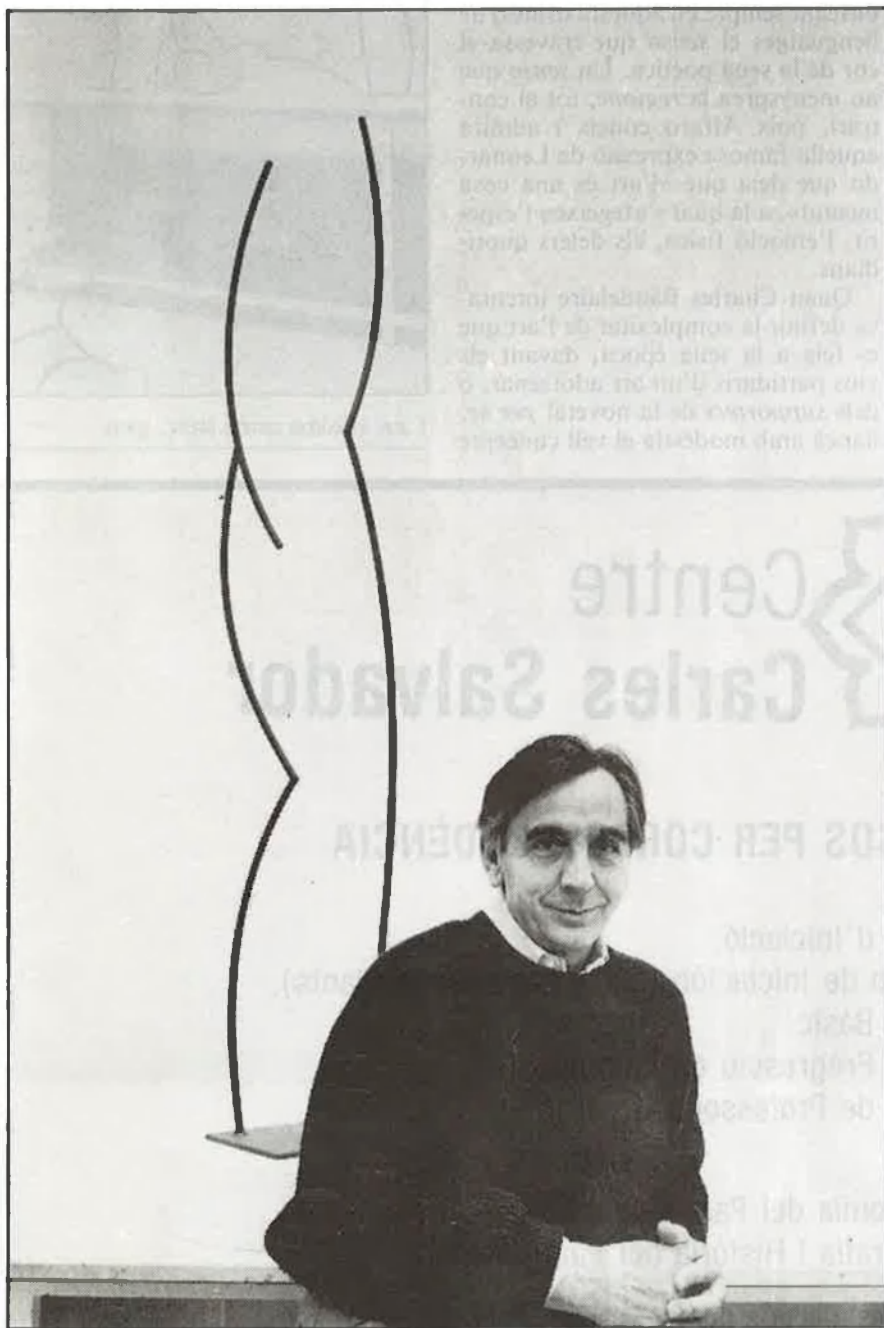

El llenguatge sensual d'Andreu Alfaro

Les escultures i els dibuixos que ara presenta Alfaro representen més d'una novetat, després d'una obra ja molt extensa i coneguda. Alfaro ha «humanitzat», potser, les seues escultures, en reflectir el cos humà i decantar-se per un recorregut particular per la història pictòrica del nu.

L'escultor, davant una de les seues obres

/ L. M. Garcia Castellar

Joan-Vicent ALIAGA

En tractar d'analitzar l'obra actual que Andreu Alfaro (València, 1929) presenta a les galeries Theo i Cuatro, sembla quasi inevitable referir-se al magnífic muntatge que tingué com a escenari l'antic mercat del Born, a l'estiu del 1983.

Fou aquella, sens dubte, una mostra lloada pertot arreu, davant la qual es podia admirar, amb goig i sorpresa, la interpretació de l'arquitectura amb les formes tridimensionals de l'escultura. Es respirava una inconfundible dramaturgia que feia avivar la trepidació fictícia d'un acte de fe o d'una celebració litúrgica, o inclús carnestolenca, enmig de Roma o de Venècia.

Però no, ja que es tractava d'una treballada exposició, situada en un espai que barrejava el vidre i el ferro, la claredat i la foscor, com si es tractàs d'una brillant i espectacular contraposició de contraris, amb els quals jugaven el dissenyador, l'autor i els coordinadors d'aquest fantàstic projecte, on res no es deixava a la improvisació.

Enfront de l'espill barroc i el joc de mirades ambigües i d'il·lusions provocatives, l'escultura d'Andreu Alfaro era testimoni d'una pluralitat d'enginyos que atabalaven l'espectador. Hi trobaven un Alfaro creador de corbes i rectes, que combinaven les regles de la geometria amb la discòrdia de línies capricioses. Hi veien també un Alfaro extrovertit, que s'endinsava entre giravolts i una inesgotable *maniera* barroca.

Així, el seu treball escultòric apareixia sempre cobert d'una importantíssima càrrega literària, esmunyida a través de la mateixa projecció d'una munió de formes, línies i materials que es retorcen com si l'acer inoxidable s'hagués convertit en go-

Un treball escultòric sempre cobert d'una importantíssima càrrega literària, culta, amb gran capacitat d'evocació

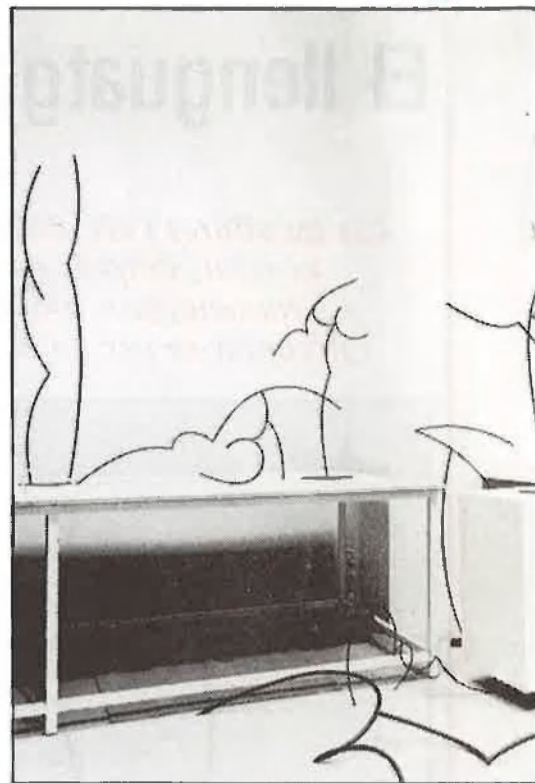
ma o plàstic. I aquesta capacitat d'evocació sembla valuosa, perquè suggereix una multiplicitat d'idees i conceptes indefinits, que van creixent dins de la seua originalitat.

D'altra banda, l'Alfaro del 1985 ha preferit defugir la dramàtica oferida al Born i es decanta per un recorregut particular a través d'algunes de les més conegudes i repetides representacions del nu (tant masculí com femení) en la història de l'art.

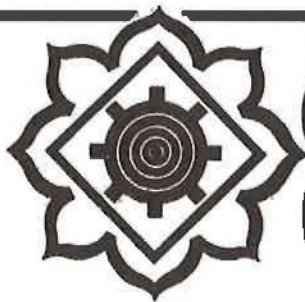
Així, Degas i les seues dones es mesclen amb la gràcia de Tiziano, mentre la força d'un Rodin es veu rodejada per l'esfil de Modigliani,

buscant sempre en aquesta osmosi de llenguatges el *sensu* que travessa el cor de la seua poètica. Un *sensu* que no menysprea la *regione*, tot al contrari, puix Alfaro coneix i admira aquella famosa expressió de Leonardo que deia que «l'art és una cosa mental», a la qual s'afegeixen l'esperit, l'emoció física, els delers quotidians.

Quan Charles Baudelaire intentava definir la complexitat de l'art que es feia a la seua època, davant els vius partidaris d'un art adotzenat, o dels *supporters* de la novetat *per se*, llançà amb modèstia el vell concepte

L'acer inoxidable sembla plàstic. goma

Centre Carles Salvador

CURSOS PER CORRESPONDÈNCIA

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curso de Iniciación (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Economia del País Valencià.
- Geografia i Història del País Valencià.

La matrícula resta oberta durant tot l'any, tret del mes d'agost

Per a més informació, adreceu-vos al **Centre Carles Salvador**, Moratín, 15, 8a. 46002-València

I. M. Garcia Castellar

Alfaro defensa i afalaga la història sencera de l'art, no en renega, se l'apropia amb mitjans propis.

redefinit aleshores del pas de les arts com una fusió perfecta entre el present i el passat. La modernitat —ens digué el crític i poeta francès— no pot fugir de l'atenta mirada cap al pretèrit, i els artistes havien d'intentar lligar aquests dos conceptes temporals amb seny i rauxa.

D'aquesta manera ho feren els romàntics visionaris de principis del segle XIX, emprant un repertori formal ancorat en la nit dels temps, alhora que reflectia, amb passió, un concepte absolutament modern i nou del cromatisme i de l'espai simbòlic de l'obra d'art.

Alfaro no renega de la història de l'art, al contrari, la defensa i l'afalaga amb una extrema estima. Ho veiem en els seus dibuixos d'aire renaixentista, on els cossos dissenyats amb senzills contorns desprenen un tret eròtic, sensual i ambigu, que des-torba la mirada i confon els sentits.

Alfaro, a poc a poc, s'ha humanitzat, ha deixat de banda els motius quasi barrocs, per plasmar un llenguatge artístic que deixa oberts els espais a la intel·ligència. Una intel·ligència que, cal no oblidar-ho, sempre serà desperta i cultivada.

TEATRE AL MICALET

Guillem de Castro, 75. — 332 07 86 - 332 18 56

Després de dos anys d'èxit torna...

L'OM-TEATRE presenta del 8 al 12 de maig

«MORT ACCIDENTAL D'UN ANARQUISTA»

L'obra més corrosiva i divertida de DARIO FO

¡¡CINC ÚNICS DIES IMPRORROGABLES!!

Venda anticipada al Teatre